15 Günlük gazete
Sahibi: Türkiye İşçi Partisi Adına: Behice BORAN ● Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Neşet Kocabıyıkoğlu ● Yönetim Yeri: Gazi Mustafa Kemal Bulv. 42/3, Maltepe-ANKARA ● İstanbul Bürosu: Piyerloti Cad. 21/3A ● Yıllık abone bedeli: 55 TL. ● Baskıya hazırlayan: ÇIĞ Yayıncılık Ltd. Şti. Tel: 17 97 04 ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri.

Sayı: 18
3 Aralık 1977
250 kuruş

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN

GÖREV

Türkiye İşçi Partisi Radyo Konuşmaları

5.12.77	Pazartesi	17.30-17.50	Behice Boran - Genel Başkan
6.12.77	Salı	19.40-19.50	Nihat Sargın - Genel Sekreter
7.12.77	Çarşamba	18.20-18.30	Dinçer Doğu - Başkanlık Kurulu üyesi, İstanbul Belediye Başkan Adayı
8.12.77	Perşembe	18.05 - 18.15	Gündüz Mutluay - Merkez Yönetim Kurulu Üyesi, İzmir Belediye Başkan Adayı
9.12.77	Cuma	17.50 - 18.00	Özcan Kesgeç - Merkez Yönetim Kurulu Üyesi, Ankara Belediye Başkan Adayı
10.12.77	Cumartesi	15.15 - 15.25	Behice Boran - Genel Başkan

Emekçiler kent yönetimine ağırlıklarını koymalıdır!

KURTULUŞ ÇARK BAŞAK

● 11 ARALIK SEÇİMLERİNDE TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NE VERİLECEK OYLAR, EZİLEN, SÖMÜRÜLEN EMEKÇİ KİTLELERİN KENT YÖNETİMİNE AĞIRLIKLARINI KOYMALARI İÇİN ÖNEMLİ BİR ADIM OLACAKTIR.

Kapitalist ülkelerde kentler, sömürüye dayanan ekonomik sistemin tüm eşitsizliklerini en keskin biçimde bünyelerinde barındırmaktadır. Ülkemizde de durum budur. Kentler toplumsal sınıflara göre bölünmüş durumdadır. Varlıklıların oturdukları semtlerle işçi ve emekçilerin oturduğu semtler birbirinden kesin çizgilerle ayrılmıştır. Başta yol, su, elektrik, kanalizasyon olmak üzere her türlü alt yapı hizmetleri varlıklı kişilerin oturduğu semtlere en yaygın ve kaliteli biçimde götürülmüş, bunların eğitim, sağlık, ulaşım gibi öteki hizmetlerden de dilediklerince yararlanma olanakları yaratılmıştır. Oysa işçi ve emekçi semtleri için durum tam tersidir. İşçi ve emekçilerden değişik ad ve yollarla

(Devamı 4. sayfada)

Bir bölümü yasa değişikliğini de içeren ve işçi, emekçi kitlelerin daha iyi bir kent yaşamı için somut istemlerini kapsayan bütün güncel ve ivedi işlerin yapılabilmesi için işçi sınıfımız ve yandaşı emekçi yığınların örgütlü ve sürekli mücadelesi zorunludur.
İşçi ve emekçilerin kararlı, tutarlı ve sebatlı mücadelesi olmadan burjuvazinin bugünkü ayrıcalıklı çıkarlarından vazgeçmesi elbette beklenemez.
Türkiye işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi, işçi ve emekçi kitlelerin öncüsü ve sözcüsü olarak bu somut istem ve önerilerin yaşama geçirilmesi için her olanaktan yararlanma karar ve azmindedir.
11 Aralık yerel seçimleri bunun ilk adımı olacaktır.
Yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemizin ayrılmaz bir parçasıdır.

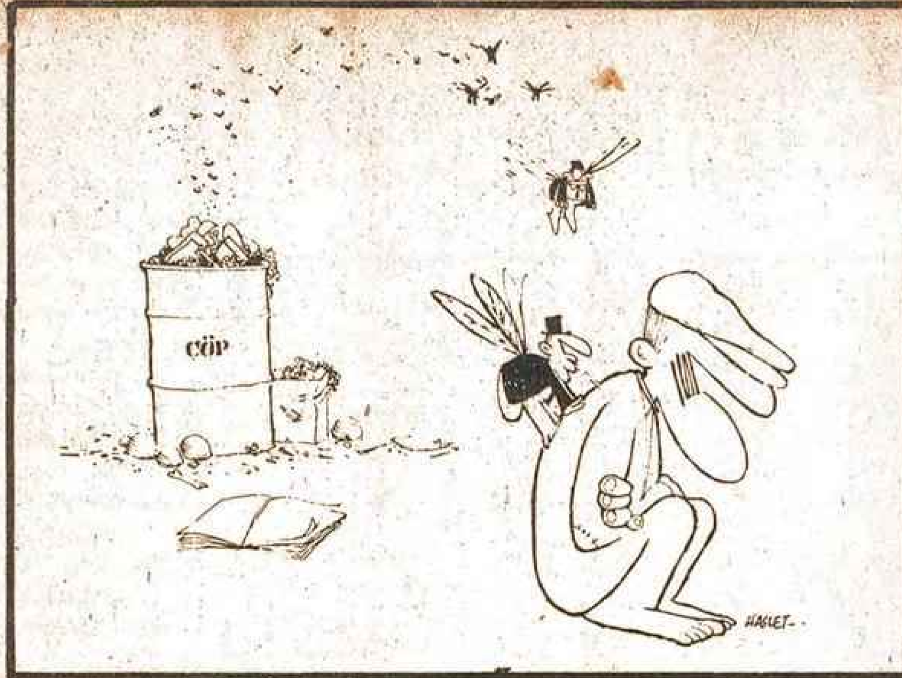

11 Aralık'ta mutlaka sandık başına gideceğiz ve oyumuzu Türkiye İşçi Partisi'ne atacağız

İşte yine oy vereceğiz. Oylarımızla, ülkenin dört bir yanındaki yüzlerce yerel yönetim organına temsilciler göndereceğiz. Bu seçimlerde de sonucu biz işçi ve emekçilerin oyları belirleyecek.

Biri hükümette, diğeri ise belediyelerde, kaç yıldır ülkeyi yöneten iki büyük sermaye partisi, AP ve CHP bu seçimleri kendileri için bir referandum ilan ettiler. Artık çok iyi bildiğimiz, o yüzsüz, o iki yüzlü politikalarıyla biz işçi ve emekçi seçmenleri yine ikili bir tercihle karşı karşıya bırakmak istiyorlar. Her ikisinin de ağzından düşürmediği bir

(Devamı Sayfa 4'de)

ONBEŞ GÜNDE BİR

ÇARKBAŞAK'A EVET!

Kurban Bayramından yeni çıktık. Eskiden bayram günleri eş dost, hısım akraba ziyaretlerinde, kapısını çaldığımız her evde en azından bir fincan kahve ikram edileceğini bilir ve üstüste içmemek için peşin peşin özür dilerdik. Ama geçtiğimiz bayramda acaba kaç kahve içildi dersiniz? Bırakınız üstüste içmeyi, ev sahibine "ziyade olsun" veya evin genç kızları ve gelinlerine "kahve getirenlerin çok olsun" diyebildiniz mi bir kez olsun?

Atalarımız "bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır" demişler, doğru söylemişler. Ama hatırını gönülden kırk yıl çıkarmamanız gereken fincanı görebilene aşkolsun. Hala 50 lira verip birkaç pişirimlik kahve paketini evine götürebilen kaç babayiğit kaldı ki aramızda? Her köşe başında bulunan kahvelerin, adı gene kahve ama, çırakların ocakçıya "ağır okkalı bir", "sade bir, orta iki" diye seslenmeleri duyulmaz oldu artık. Yakın dostların eğlencesi kahve falı da tarihe karışmakta.

Kahve yalnızca bir örnek; ata sözleri, deyimleri, hoşça vakit geçirten falıyla günlük yaşamımıza girmiş, eksikliği duyulan bir örnek; gene de sonunda tirvakiler düşünsün diyebiliriz.

Ama yoklar arasına karışan yalnız kahve mi ki? Tüp-gaz kuyruğunda günler, hatta haftalar öldürülürken "tencereyi kaynatmak" gerçek anlamıyla da bir mesele oldu çoğumuz için. Ya var görünüp de, daha etiketine bakar bakmaz derhal yoklar arasına kattığımız diğerleri. Sucuk pastırmadan geçtik, "peynir ekmek, hazır yemek" deyimi bile bir hayal oldu. Geçenlerde bir dost bir tek zeytin tanesinin bile bilmem kaç kuruşa geldiğini hasaplamış, yana yakıla anlatıyordu. Hem bunlar ülkemizde yetişiyor. Ya kendisi veya ham maddesi dışardan gelenlerin durumu; varın hesap edin.

Durum savaş yıllarını geçti. Ve şimdiki iktidarın, savaştı, yollar kapalıydı gibi arkasına sığınacağı bir bahanesi de yok. Bütün bunlar Türkiye'de kapitlizmi geliştirmek için oluyor; bir avuç parababasının kârına kâr katmak istemelerinin ve iktidarın da onların elinde oluşunun sonucu olarak ortaya çıkıyor.

11 Aralık seçimlerinde bir fincan kahveyi bile bizlere haram edenlere hayır dua okumayacağız elbet.

Ama iktidar partilerini bu seçimlerde düştüğü duruma bakıp Halk Partisi de fazla sevinmesin. Ona da bir çift sözümüz var. İktidar, iktidar diye söylenip duruyor. Oysa 11 Aralık'ta seçimi yapılacak belediyelerde, il genel meclislerinde ne zamandan beri, zaten çoğunlukla Halk Partisi iktidarda. 1973 Kasım seçimlerinde emekçi halkımız büyük umutlarla, onu şehirlerin, kasabaların yönetimine g-tirdi; şehirlerin anahtarını ona teslim etti.

(Devamı 4. sayfada)

Nihat SARGIN

İŞTE BÜYÜK TÜRKİYE

Cebinde yüz lirası olduğunu sananlar yanılıyorlar: Yarısı çoktan gitti. Diğer yarısı da önümüzdeki günlerde gidecek.

11 Ayda 100 liranın değeri 49 liraya düştü

Türkiye İşçi Partisi, yaptığı bir araştırma sonunda, yılbaşından bu yana 100 liranın satın alma gücünün 49 liraya düştüğünü saptamıştır. Bu, şimdiye kadar resmen açıklanan değer düşüşlerinin yanısıra, piyasada satılan hemen hemen her malın hızla pahalılaşması sonunda ortaya çıkan bir durumdur. Bugün artık, Ocak 1977'den önce 100 lirayla aldığımız maddelerin yarısını bile alma imkanımız ortadan kalkmıştır. Hızla artan pahalılıkla, cebimizdeki paranın değeri her geçen gün düşüş kaydetmektedir.

Oysa pahalılığın artması yalnız patronların kârlarını hızla artırmaktadır. Ekonomimiz öylesine kapkaççı bir nitelik kazanmıştır ki pek çok üründe üretim kasten kısılarak karaborsa yaratılmaktadır. Ayrıca döviz yokluğu nedeniyle bir çok fabrikada üretim durmuştur. Bütün bu gelişmeler önümüzdeki günlerde işçi ve emekçileridaha zorlu günlerin beklediğinin açık işaretleridir.

Baskı ve saldırılar TİP'in seçim çalışmalarını engelleyemez

Türkiye İşçi Partisi'nin seçim propagandasının hızlandığı şu günlerde parti üyelerine yönelik baskı ve saldırılar giderek yoğunlaşmaktadır.

26 Kasım Cumartesi günü İstanbul Ümraniye'de İnkilap mahallesinde GÖREV Gazetesi satan Türkiye İşçi Partisi üyelerine, 20 kişilik bir komando grubu, silah ve sopalarla saldırmıştır. TİP üyelerine yaylım ateş açan komandolar daha sonra kaçmış ve hiç biri yakalanamamıştır. Birisi kadın olmak üzere iki TİP üyesi saldırı sırasında yaralanmıştır.

Aynı gece Türkiye İşçi Partisi'nin seçim afişlerini asarak, yasal propaganda haklarını kullanan Parti üyelerinden 22'si sudan gerekçelerle gözaltına alınarak saatlerce alıkonulmuştur.

Yasal hiç bir dayanağı olmayan, zaten böyle bir gerekçe de ileri sürmeyen güvenlik görevlileri ve amirleri, bu davranışları ile yasanın değil, yasa tanımazlığın bekçisi olduklarını bir kez daha göstermişler; özgürlüğü sınırlama, dayak ve işkence gibi suçlarına bir de seçim suçunu eklemişlerdir.

Ayrıca tüm engelleme ve yıldırma çabalarının seçim döneminde yoğunlaşması, güvenlik görevlilerinin propaganda afişlerini yırtması ve malzemeleri tahrip etmesi dikkat çekicidir.

MC partileri, hükümette olmanın verdiği olanakları bu seçimlerde de sonuna kadar kullanmaya niyetli gözükmektedirler. Ancak nerden gelirse gelsin hiç bir yasa tanımaz girişim, baskı ve engelleme, Türkiye İşçi Partisi'nin seçim çalışmalarını engelleyemeyecektir. Geçen seçim döneminde olduğu gibi bu kez de, partililer çalışmalarını kararlılıkla sürdüreceklerdir.

türkiye işçi partisi
basın bülteni
bulletin de presse parti ouvrier de turquie
press bulletin workers' party of turkey
adres: nur'u ziya s. 17/5 tünel, istanbul tel: 459201

Türkiye Işçi Partisi'nin seçim dönemi demeçlerinden seçmeler:

● *"Faşistlerle işbirliği edilerek demokrasi korunamaz"*

"CHP lideri sayın Ecevit Meclis başkanının seçiliş tarzını eleştirenlere anlaşılıyor ki çok öfkelenmiş. Doğal karşılanabilir. Doğal olmayan cevap olarak söyledikleridir. Söz konusu eleştiriyi yapanları demokrasiyi, devleti, Meclis'i umursamamakla suçlamak mantığa sığmaz. Ayrıca bu tür suçlamalar, CHP liderinin çok sevdiği bir kelime ile söyliyelim, "uygar" değil.

"MHP ile yaptıkları işbirliğini haklı çıkarmık için öne sürdüğü Meclis'i çalıştırmak, demokrasiyi kurtarmak gibi gerekçeler Demirel'in 'memleketi hükümetsiz bırakmamak için Milliyetçi Cephe'yi kurduk' demesiyle aynı düzeydedir. Demokrasi bir biçimden, belli yöntemler toplamından ibaret değildir. Asıl önemli olan demokrasinin özüdür, içeriğidir. Faşizm ile demokrasi birbirini dışlayan zıtlardır. Faşistlerle işbirliği ederek demokrasi korunmaz."

● *"Ulaşım sorununun ardında da sömürü gizlidir"*

"Patronlar kentlerarası ulaşım için demiryolu ve denizyolu toplu ulaşım ve nakil vasıtaları yerine karayolu taşımacılığını geliştirip, emperyalist petrol ve otomotiv tekelleriyle birlikte halkımızı sömürüyorlar. Ayrıca Koç'un OYAK'ın ortak olduğu yabancı sermayeli otomobil fabrikaları daha çok araç yapıp satabilsin diye kentlerde de belediyelerin toplu ulaşım araçlarını geliştirmesini istemiyorlar.

● *"Seçimler yaklaştıkça saldırılar artıyor"*

"11 Aralık seçimlerinin yaklaştığı şu günlerde bombalama ve adam öldürme olaylarının yoğunlaştığı görülmektedir. Seçim öncesi ortalık yine allak bullak edilmek istenmektedir. Olayların niteliği bu gelişmelerin belli bir plan çerçevesinde geliştirildiği izlenimini de vermektedir.

"Yaratılan olaylarla, akıtılan kan ve patlatılan bombalarla; her geçen gün sol'a ve sosyalizme yönelen işçi ve emekçi kitlelerin önüne set çekilmek istenmektedir.

ÇARK

Analar, bacılar, sizlere sesleniyoruz

Sınırlı bütçeleriyle, ailelerinin beslenmesini sağlayabilmek için sabahın kör karanlığında gözlerini kuyruklarda açan, işe gittiğinde komşulara bıraktığı ya da sokağa salıverdiği çocuklarını düşünerek gözleri arkada kalan analar, bacılar sizlere sesleniyoruz bu kez...

Gün günden kötüyegidiyor.Filelerin, tencerelerin dolması için her gün biraz daha fazla masraf gerekiyor. Evimize ayda bir et zor giriyor. Çocuklarımız, sağlıklı ve gürbüz bir gelişme için gerek duydukları besinleri alamıyorlar. Süt, yumurta ateş pahası. Bütün bunlardan geçtik, aşımızı kaynatacak tüp gazı bile bulamaz olduk.

Çocuklarımız hastalanıyor, koca şehirlerde doktor bulamıyoruz. Bulsak bile avuç dolusu para ödüyoruz. Kreş yok, yuva yok, çocuklarımızı yürümeye başlar başlamaz sokaklara, her türlü mikrobun, pisliğin içine salmak zorunda kalıyoruz. Park yok, bahçe yok, bebelerimiz çöplüklerde oynuyor...

Bütün bu yüklerin altında bunalan, ezilen analar, bacılar, emekçi kadınlar, insanca yaşamak hepimizin hakkı değil mi? Neden oylarımızı verip başımıza getirdiğimiz hükümetler, belediyeler bizim bu sorunlarımıza bakmıyorlar? Neden ucuz ve bol gıda maddesi satacak tanzim satışları , gecekondu mahallerine yaygın bir biçimde açılmıyor? Neden çalışan kadınların çoğunlukta olduğu bu semtlerde, ücretsiz belediye kreşleri yok? Neden çocuklarımız için temiz parklar, bahçeler yaptırmıyor bu yöneticiler? Ya dispanserler? Neden ücretsiz bakım ve tedavi yapan semt dispanserlerimiz yok? Oysa her ay maaşımızın büyük bir bölümünü "vergi" diye götürüp "devlet baba" ya teslim etmiyormuyuz? Bu vergiler, kesilen binbir türlü rusum vs... bütün bunlar niçin bizim ihtiyaçlarımız için kullanılmıyor?

Nedeni açık. Nedeni gün gibi açık. Çünkü işyerimizde emeğimizi sömüren patron, bir de bakmışız ki, bakan olmuş, belediye başkanı olmuş, meclis üyesi olmuş... Ya da o patron olmasa bile, onun yakı arkadaşı, iş ortağı, has adamı, bilmemne bey seçilmiş bu görevlere... Bugün işte devlet, belediyeler, bu bizi sömüren, ezen patronlar sınıfının elinde ve kontrolünde.

Hiç bizi sömürenler, sırtımızdan geçinenler, bize hizmet ederler mi? Etmezler.

Hani bir şarkı vardır "Sevenin halinden, sevenler anlar" biz onu birazdeğiştirip şöyle diyemez miyiz? "ezilenin halinden ezilen anlar..." Onun içindir ki, kendi temsilcilerimizi yönetim kademelerine getirmedikçe sorunlarımız çözülemez.

Bunun da en açık biçimi, 11 Aralık'ta yapılacak yerel seçimlerde, kendi temsilcilerimizi, ezilen, horlanan biz yoksu işçi, emekçi sınıfların temsilcilerini belediye yönetimine sokmak için oy kullanmaktır.

Unutmayalım, bu seçimlerde bizlerin temsilcileri Türkiye İşçi Partisi listelerinde toplanmıştır.

Türkiye İşçi Partisi'nin işareti, işçinin döndürdüğü ÇARK, köylünün biçtiği BAŞAK'tır.

Analar, bacılar biz de 11 Aralık'ta ÇARK BAŞAK'ta birleşelim...

GÖREV

"Boğaz köprülerine hepimiz karşı çıkalım"

Mimarlar Odası İstanbul Şube Başkanı Engin Omacan, 2. Boğaz Köprüsünün gündeme geldiği şu günlerde, "Boğaz köprüleri" konusundaki görüşlerini GÖREV'e açıkladı:

İlk Boğaz Köprüsünü tezgahlamaya çalışanlar, kamuoyuna çeşitli gerekçeler açıklıyorlardı. -Böylesine tarihi bir kentşanına yaraşır bir köprü- İstanbul'un trafik derdi kalmayacak -Avrupa Asya'ya bağlanacak vs.. vs..

O zamanlar, Mimarlar Odası da, bütün bu söylenenlerin kitleleri uyutmak için bir masal ve yalandan ibaret olduğunu vurgulayarak, bu köprünün ardından diğerlerinin de gündeme getirileceğini savunuyordu. Nitekim, gerçekler Mimarlar Odasının söylediklerini doğruladı.

Köprü, ne İstanbul'un trafik derdine bir çare olmuş, ne de emekçi kitlelerin hayatına bir rahatlama getirmiştir. Ama, 1. Köprü'nün trafiğinin tıkanmaya başlaması, 2. Köprü için gerekçe haline getirilmiştir. 2. Köprü gerçekleşirse, onun da trafiği tıkanacak, bir üçüncüsü, bir dördüncüsü için gerekçe haline getirilecektir. Ve yoksul ülkemizin emekçilerinin sırtından milyarlar, milyarlar harcanarak.

Şu soruları sormak gerekiyor:

-Sermaye iktidarları niçin "köprü de köprü" diye tutturuyor? Köprü, ülkenin, tüm ulusun, İstanbul'luların, emekçilerin yararına bir girişim olduğu için mi? Yoksa, bunların ötesinde, büyük sermaye güçlerinin, işbirlikçi sermayenin ve emperyalist güçlerin yararına olduğu için mi?

Bu soruların cevabını vermeye çalışalım:

Boğaz köprüleri gökten zembille inmemiştir. Ülkemizde Demokrat Parti İktidarının başlattığı küçük ulaşım araçlarına dayalı karayolu ulaşımı politikasının kaçınılmaz bir ürünüdür köprüler. Bu ulaşım politikası çerçevesinde, kentlerde ulaşım özel oto, dolmuş minibüs ve en irisi de otobüs olan araçlarla sağlanır. Şehirler arasında ise, otobüs, başlıca ulaşım aracıdır.

böylesi bir ulaşım politikasının yarattığı sonuçları hepimiz yaşıyoruz. Hepimiz saaatlerce, yağmurun, karın altında dolmuş, otobüs kuyruklarında bekleriz. Minibüs ve otobüslerde adeta bir koyun sürüsü gibi sıkışırız. Hafta sonları, ailecek bir yerlere dinlenmeye gitmek, mümkün değildir. Bütün bu kötü koşullara rağmen, emekçiler gelirlerinin en az yüzde 10'unu ulaşım ücreti olarak ödemek zorunda bırakılırlar.

Soygun karayolu yapımından, köprüler yapımından başlar... Ne var ki karayolları ve köprülerin yapımı milyarlarca liraya ulaşan bir soygunu belgeleseler bile, esas soygunun küçük bir parçasını oluştururlar. Karayolu demek, üzerinde seyredecek araç demektir. Araç demek, yedek parça, lastik, benzin, mazot demektir. Türkiye gibi ekonomisi dışa bağımlı geri kalmış ülkelerde, bu araçlar ya dışarıdan ithal edilir ya daülke içinde ancak monte edilebilir. Bütün önemli parçalar da yurt dışından gelir. Vasıtalar çalışmaya başladıktan sonra da, petrol tüketmeye başlarlar. Bu alanlarda, hammadde, yedek parça ve petrol, tamamen uluslararası tekellerin elindedir. İşte asıl soygun burada yatmaktadır. Bugün, Türkiye'nin dışarıya sattığı bütün malların bedeli, dışardan satın almak zorunda olduğu petrolün bedelini karşılayamamaktadır

Bugün, dört tekerlekli yerli montaj bir minibüs' ün dolmuş plakası ile Türkiye piyasasındaki fiyatı 800 bin liradır, bir otobüs ise 1,5 milyona satılmaktadır. Bütün bu yüksek fiyatlar, gelip sonunda yüksek taşıma ücretine dönüşmekte, yani bizler tarafından ödenmektedir.

Kısaca, küçük taşımacılığa dayalı, karayolu ulaşım politikası, uluslararası tekellerin ve işbirlikçi yerli sermaye kesimlerinin, çok kârlı bir vurgun alanıdır. Bu vurgunun faturasını, biz emekçiler öderiz. Boğaz köprüleri, bu vurgunun süslü vitrinleridir. O vitrinlerin faturasını da biz öderiz.

Oysa biz emekçilerin ihtiyacı, yeni yeni boğaz köprüleri değil, mümkün olduğu kadar ucuza, vakit kaybettirmeyen ve gitmek istediğimiz yere insanca gidebileceğimiz bir ulaşım sistemidir.

Toplu ulaşım sistemi, esas itibariyla, ülkenin olanaklarını değerlendiren, araç ve enerji maddesi bakımından dışa bağımlı olmayan, ulaşım maliyetini en aza indirgeyen ve emekçi kitlelerin tümüne hitabeden bir ulaşım sistemidir. Böyle bir ulaşım sistemi, ülke ölçüsünde ve kent ölçüsünde ne demektir?

- Ülkemizin üç yanı denizlerle çevrilidir. Nüfus bakımından en yoğun ve sanayi bakımından en gelişmiş bölgemiz Marmara, bir iç denize sahiptir. Denizyolu ulaşımı, hem altyapı hem de işletme olarak en ucuz ulaşım biçimidir.

- Ülkenin bütün limanları, güçlü bir demiryolu ağı ile, ülke içlerine bağlanmalıdır. Demiryolu yatırımları, karayollarından daha pahalı bir yatırım değildir. Buna karşılık bir araç binlerce kişiyi taşıdığından, işletme maliyeti çok düşüktür.

Karayolları, ancak böylesi gelişmiş bir deniz ve demiryolu ulaşımıyla birleşirse, kitle ulaşımının küçük birbölümünü karşılayacaktır.

İstanbul için, Marmara Denizi, Boğaz ve Haliç, denizyolu ulaşımı konusunda büyük imkanlar yaratmaktadır. Şehir içinde güçlü bir demiryolu trafiği, karada, hafif metro ve rasyonel bir otobüs şebekesiyle birleştirildiği zaman, şehirde ne trafik tıkanır, ne saatlerce kuyrukta bekleriz. O zaman, haramzadelerin vurgunu da büyük ölçüde azalır. O zaman, işbirlikçi sermayenin vurgun araçları olan ve ülke ekonomisi açısından büyük bir israf kaynağı teşkil eden BOĞAZ KÖPRÜLERİ'ne de ihtiyaç kalmaz.

İşte Boğaz Köprüsünü kente bağlayan çevre yollardan biri. Trafik sıkışıklığı önlenebilmiş değil. Oysa otomobil fabrikatörleri milyonlarına milyonlar katmaya devam ediyor.

"Siverek' li emekçiler toprak ağalarının zulüm ve baskılarına karşı direnecek, TİP' e oy vereceklerdir"

Önümüzde belediye seçimleri var. İlçemizde belediye seçimlerine Türkiye İşçi Partisi üyesi olma onuru ile başkan adayı olarak katılıyorum.

Siverek'te nüfusun büyük çoğunluğunu teşkil eden işçi ve emekçi kesimlerin yığınla sorunları var. Alabildiğine artan hayat pahalılığı, yoksulluk, işsizlik bize hayatı zehir etmektedir. Yakacak, ev, bark, su, yol, elektrik, sağlık gibi sayılmayacak ölçüde sorunlarımız var. Bu sorunların çözümünde belediyelere büyük görev düşmektedir. Merkezi iktidar ve sermaye partilerinin her türlü engellemelerine rağmen belediyeler bu sorunları giderebilirler.

Ne var ki bugüne kadar gelip geçen belediyelerin başkan ve meclisleri ya CHP'li ya da AP'li oldular. Yukarıda belirttiğimiz sorunların çözümünde bu partiler bir adım atmış değiller. Onlar da halka hizmet götüreceklerini söylüyorlar.

Bunun içindir ki gerçek belediyecilik ancak ve ancak yerel yönetimde işçi emekçilerin söz sahibi olmasıyla gerçekleşecektir. İşçi ve emekçiler yerel yönetimde oldukları zaman belediyecilik, bir vurgun, bir çıkar, siyasi partiler için bir istismar aracı olmaktan çıkacaklardır. Ev sorunu, sağlık sorunu, elektrik, kanalizasyon, yakacak, çevre temizliği sorunlarının çözümü ancak işçi ve emekçilerin yönetimi ile mümkündür.

Yine belediyecilik, belediyelerin demokratikleşmesi mücadelesi bir bütünü oluştururlar. Birbirlerine bağlıdırlar. Bu nedenle de belediye seçimleri ülkenin demokratikleşmesi açısından da önemli bir mücadele alanıdır.

Ezilen geniş yığınlardan ve emekçilerden oluşan halkımızın bilincine inanıyorum. Siverek'li emekçiler toprak ağalarının gücünü kırmak, zulüm ve baskılarına karşı direnecek gücü yaratmak için, oylarını Türkiye İşçi Partisi'ne kullanacaklardır.

ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ
KURTULUŞ SOSYALİZMDİR
SİLAHIMIZ PARTİMİZDİR
BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ- SOSYALİZM-İÇİN İLERİ...

İbrahim Babaoğlu

TİP Siverek Belediye Başkan Adayı

İbrahim Babaoğlu 1936 yılında Siverek ilçesinde doğdu. Ailesi bağcılıkla geçiniyordu. Babaoğlu 12 yaşında babasını kaybetti. Ailesini geçindirebilmek için daha o yaşlarda işçiliğe başladı. Bu arada taş yontmacılığı, inşaat işçiliği, çiftliklerde tarım işçiliği yaptı. Karayollarında çalıştı. Kendi kendine okuma yazma öğrendi. Dışardan bu çaba ile ilkokul diploması aldı. Halen Siverek' te bakkallık yapmaktadır.

İbrahim Babaoğlu 1965 yılında Siverek'te Türkiye İşçi Partisi'nde kurucu üye olarak görev aldı.. İlk defa ilçede toprak mitingini gerçekleştirdi. 1968 yılında Siverek'te Türkiyê İşçi Partisi'nden belediye meclisine seçildi. 1969 genel seçimlerinde Urfa'dan Türkiye İşçi Partisi milletvekili adayı olarak seçimlere katıldı. Bu seçimlerde Siverek ilçesinde geçerli oyların yüzde 55'ini aldı. Türkiye İşçi Partisi'nin düzenlediği "Faşizme Hayır" kampanyasında bildiri dağıtmaktan tutuklandı. Diyarbakır ve Siirt illeri Sıkıyönetim Mahkemesinde yargılandı. Halen Türkiye İşçi Partisi Siverek İlçe örgütü denetçisi olarak sosyalist görevini yürütmektedir.

Hisarüstü halkı 2. Köprüye "Hayır" diyor!

İkinci Boğaz Köprüsü yapılacak olursa bütün bu evler yıkılacak. Hisarüstü sakinleri güç bela başlarını sokabildikleri evlerini terketmek zorunda bırakılacak. MC'nin umurunda bile değil bu.

Yapılmak istenin ikinci Boğaz köprüsü hakkında Hisarüstülülerin görüşlerini aldık. Bu konuda görüşünü aldığımız ilk kişi gecekondusunu tamir etmek için, harç karan bir seyyar satıcı oldu. Yirmi senedir aynı evde oturuyordu.

— Bu hükümet bizim değil, zenginlerin. Birincisinin ne faydasını gördük ki, zararından başka, ikincisi yapılacakmış. Bizim evimiz yıkılsın, köprüden başkaları geçsin. Olacak iş mi bu?

yanımıza yaklaşan bir Boğaziçi Üniversitesi işçisi:

— On senedir Hisarüstü'nde otururum. Bu evi dişimden tırnağımdan artırdıklarımla yaptım. Konu komşu da aynı. Ben zaten, baştan köprüye karşıyım. Bunun için, kimse ne benim, ne komşumun evini yıkamaz. Yıktırmayız. Bunun içinde elimizden geleni yapacağız.

Daha sonra Hisarüstü'nün bir başka bölgesinde sohbet eden, bir gruba yaklaştık. Kadınlardan ev işlerinde çalışan bir bacı:

— Şahsi fikrimi sorarsanız. Nereden geçerse geçsin ben köprünün yapılmasına karşıyım. Düşünün bir... Benim evimin kiremidi yoksa, önce eve televizyon mu alırım? Bu işte aynı. Bizim; yolumuz yok, hastanemiz yok, suyumuz, kanalizasyonumuz yok, kalkmışlar köprü yapmaya.

Sözü Levent santralından bir memur aldı.

— Kardeşim köprünün parası bizden çıkıyor. Köprü hiç bi işimize yaramıyor. Yani; köprü bizlerden kesilen paralarla yapıldı. Geçiş parası desen, aynı. Biz geçsek geçsek otobüsle geçiyoruz, o da balık istifi gibi., geçiş parası da bizim cepten çıkıyor. Köprü, trafiği düzeltecek dediler. Halbuki ne de düzeldi, eski tas eski hamam. Daha da sıkıştı. Bu sefer fazla giden benzin parası, yine bizim cepten çıkıyor.

"2. Boğaz Köprüsü de bir tuzaktır"

Hisarüstü Gecekondularını Güzelleştirme ve Kültür Derneği Hisarüstü'nde bir toplantı düzenledi. İnşaat ve Mimarlar Odası'ndan toplantıya katılan konuşmacılar, burjuva iktidarlarının ulaşım politikasının yanlışlığına ve bunun vatandaşın ve işçi ve emekçilerin sırtından çıkarılmaya çalışıldığına değindiler. İkinci bir Boğaz köprüsünün yolacağı sorunların da tartışıldığı toplantı çevre halkı tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı.

"Kent nimetleri hakim sınıflara peşkeş çekilemez"

"Eskişehir işçi ve emekçilerin gittikçe yoğunlaştığı bir kent halini almaktadır. Ülkemizdeki eşitsiz gelişme ve sınıfların varlığı tabii ki aynen kent yapısına da yansımaktadır. Yani artık kentler kapitalist kent özelliğindedir. Bunun sonucu bir yandan hakim sınıfların bütün nimetlerden faydalandığı mahalleler, bir yandan da yolu, suyu, okulu, elektriği olmayan işçi ve emekçilerin oturduğu gecekondu mahalleleri oluşmaktadır. Senelerdir ülkemizde Belediyecilik anlayışı kent nimetlerini hakim sınıflara sunmak olmuştur. İşçi ve emekçi sınıflara ise göstermelik işler götürülmüştür. Belediye başkanları ve belediye meclisleri bu anlayış içinde oluşmuş ve çalışmıştır.

1973 yılında ilimizde de CHP'li Belediye Başkanı seçilmesine rağmen yine yapılan işler göstermelik kalmıştır. Yine kaçak katlar inşa edilmiş, şehrin merkez yerlerine kanalizasyon yapılmış yine emekçilerin mahalleleri çamur ve yolsuz bırakılmıştır. CHP'li Belediye Başkanının anlayışı tarafsız görünüm içinde hakim sınıfların yararına olan bir görünüm içinde olmuştur.

İşçi ve emekçi sınıfların partisi olan Türkiye İşçi Partisi geçmiş dönemde bu doğrultuda görevleri yerine getirmiştir. Yine belediyelerin ve yerel yönetimlerin demokratikleşmesi ve işçi-emekçi sınıfların yararına işler yapılması, bu sınıfların aleyhine yapılan işlerin duyurulması görevleri sosyalist kişilerin yerel yönetimlerde görev almalarıyla mümkündür.

Vedat Baranoğlu

TİP Eskişehir Belediye Başkan Adayı

1948 Yılında Eskişehir'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini Eskişehir'de yaptıktan sonra İstanbul Hukuk Fakültesinden 1970 yılında mezun oldu. Askerliğini bitirdikten sonra Eskişehir'de avukatlığa başladı.

12 Mart 1971 öncesinde Türkiye İşçi Partisi üyesi olan Vedat Baranoğlu 1 Mayıs 1975 yılında yeniden kurulan Türkiye İşçi Partisi Eskişehir İl Örgütüne kurucu üye olarak katıldı ve İl Örgütünün kuruluşundan bu yana İl Başkanı olarak görev yapmaktadır.

TİP 1. Büyük Kongresinde Merkez Yönetim Kurulu üyeliğine getirilmiştir.

Ceyhun Can

TİP Adana Belediye Başkan Adayı

Ceyhun Can 1940 yılında Kozan'da doğmuştur. Ortaöğrenimini Kozan'da tamamlayan Can, İstanbul Hukuk fakültesini bitirmiştir. Halen Adana'da avukatlık yapmaktadır.

Ceyhun Can 1975 yılında TİP kurucu üyesi olmuştur. Halen Adana İl Başkanlığı görevinde bulunmaktadır. Ceyhun Can Türkiye İşçi Partisi Adana Belediye Başkan adayıdır.

"Yerel seçimler ülkenin demokratikleştirilmesi açısından da önem taşır"

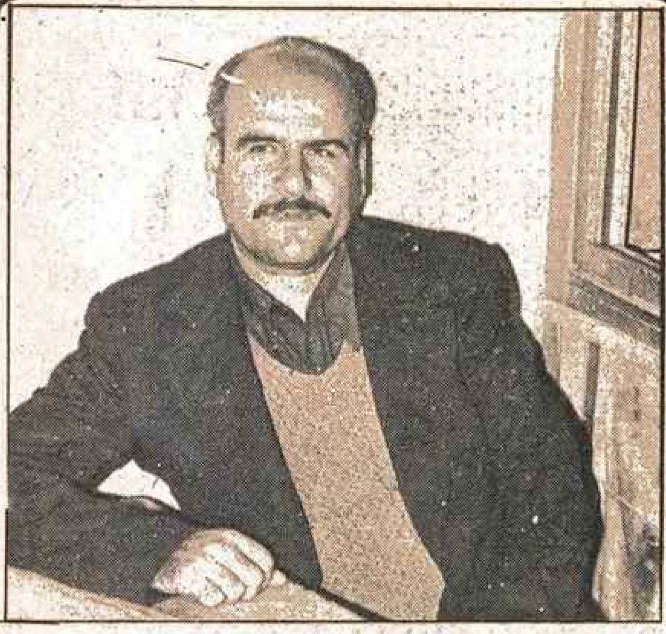
"11 Aralık'ta yerel seçimler yapılıyor. Bu seçimlerde kent sorunlarına çözüm getireceğini, kentlerde yaşayanların yaşam koşullarını daha iyiye götüreceğini iddia eden siyasal partiler mücadele ediyorlar.

Gerçekten de kent sorunları günümüzde dayanılmayacak boyutlara varmıştır. Yol, su, elektrik, kanalizasyon gibi en basit ihtiyaçlar bile sağlanamıyor. Ama etrafımıza bakınca yine rahat koşullar altında yaşayan, kentin tüm nimetlerinden yararlanan insanlar var. Öte yandan da yüzbinlerce işçi-emekçi gecekondularda, sudan, elektrikten, kanalizasyondan uzak, gecekondularının ne zaman başlarına yıkılacağını merak ederek yaşıyorlar. Yani sorunlar, dertler, işçi-emekçi kitlelerin. Her yerde ezilenler, kentlerde de eziliyorlar.

Bütün bunların karşısında yapılacak olan gücümüzü birleştirmek. Gücümüzü patronlara karşı, gecekondu ağalarına karşı, ekmek patronlarına karşı, bizleri sefalete mahkum edenlere karşı birleştirmek.

Kendi adaylarımızı yerel yönetimlere getirerek bu gidişe dur demek elimizde. Türkiye İşçi Partisi adaylarını yerel meclislere getirmekle, patronların önüne set çekeceğiz. Kurtuluşa giden yolda önemli bir adım atmış olacağız. Ülkenin demokratikleşmesi için bir mevzi daha kazanmış olacağız."

1971 öncesi TİP ve yerel yönetimler

Necati Turguner

Evli, tütün işçisi 2. sırada aday

Daha iyi bir Gültepe için Türkiye İşçi Partisi'ne oy verilmelidir"

"Türkiye İşçi Partisi'nin Gültepe'de seçimlere katılması bence çok önemli bir olaydır. Birincisi Gültepe eskiden beri sosyalistlerin ağırlıkta olduğu bir yerdir, ikincisi seçimlere girmekle, 1971'den bu yana CHP'ye bel bağlayan işçi ve emekçilere gerçek kurtuluşun sosyalizm olduğu gösterilmiş olacaktır.

Ne AP, MHP, MSP ve ne de CHP hiçbir zaman ezilen ve sömürülen işçilerin, köylülerin ve diğer emekçilerin partileri olamazlar. Onlar tüzükleri ve programlarıyla burjuva partileridir.

Belediyelerin görevleri yol, su, elektrik ve otobüs işletmekten ibaret sanılmaktadır. Bunlar belediyelerin görevlerinin sadece bir bölümüdür. Halkın beslenmesi, sağlık sorunları, park yapılması, spor alanları açılması da belediyenin asli görevleri arasındadır. Gençler için spor alanları açılması, belediye kütüphanesi kurulması, belediye ekmek fabrikası, Gültepe'nin çeşitli yerlerine parklar yapılması, belediye soğuk hava deposu ve çok büyük bir gıda tanzim satış mağazasının açılması titizlikle üzerinde duracağımız ve gerçekleşmesine çalışacağımız konulardır."

İZMİR GÜLTEPE'NİN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİ 11 ARALIĞI BEKLİYOR

Gültepe, yurdun çeşitli yörelerinden ve yurt dışından (özellikle Yugoslavya'dan) gelen emekçilerin yerleştiği bir belde. İlk kez 1964 yılında belediye olmuş ve seçimler yapılmış. 1964 yılında yapılan yerel seçim, Türkiye İşçi Partisi'nin ezici zaferi ile sonuçlanmış. Seçim sonucunda Türkiye İşçi Partisi listesinden bağımsız belediye başkanı olarak adaylığını koyan Hüseyin Polat'la birlikte 7 belediye meclis üyesi de seçimi kazanmış. Aynı seçimde CHP ancak 5 belediye meclisi üyeliği kazanabilmiş. Türkiye İşçi Partisi adının henüz ülkenin bir çok yerinde yeterince duyulmadığı bir dönemde Parti'nin Gültepe'de elde ettiği sonuç gerçekten vurgulanmaya değer.

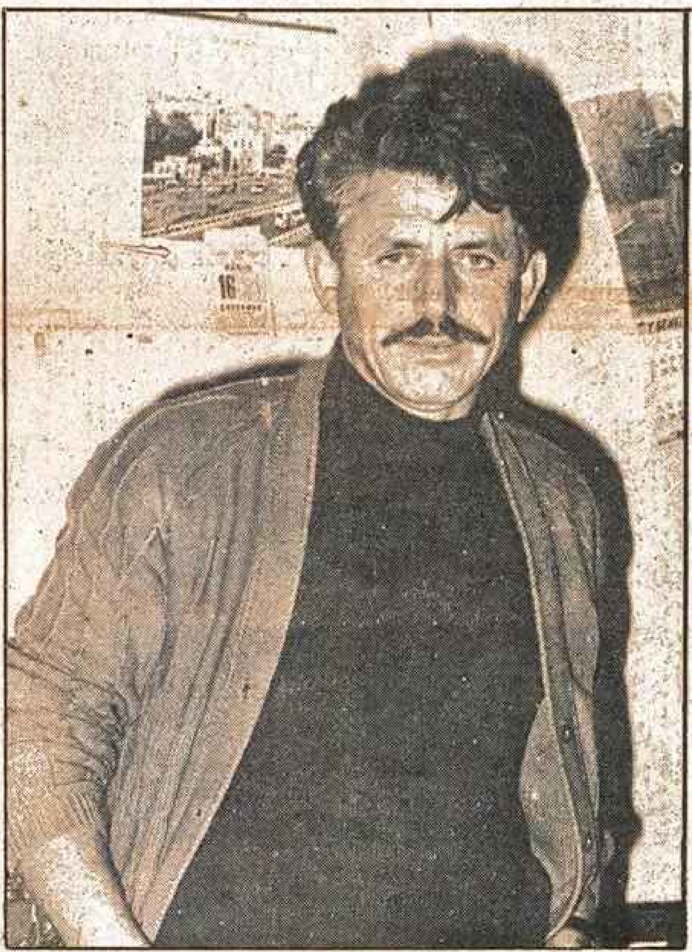
Seçimlerden sonra Gültepe'de adeta seferberlik ilan edilmiş. Elektrik, su şebekeleri hızla genişletilmiş ve çamurdan geçilmeyen yollar birer birer düzene konulmuş. Beldenin elektrik, su ve yol planları geceli gündüzlü çalışan partili teknik elemanlar tarafından hazırlanmış. Gültepe'liler o günleri hiç bir zaman unutmuyorlar. TİP'in belediye meclisi üyeleri diğer burjuva partilerinin temsilcilerine karşı gerçekten onurlu bir mücadele vermişler. Türkiye İşçi Partisi kapatıldıktan sonra da mücadele durmamış. 12 Mart, döneminde bir süre için de olsa CHP "umut" olmuş. Ancak Türkiye İşçi Partisi'nin 1975'te yeniden kurulması, işçi-emekçi kitlelerin gerçek sesinin yeniden, daha güçlü bir biçimde duyulması; sahte umut CHP'nin foyasını meydana çıkarmış. Üstelik, son dönemde CHP'de iyice yaygınlaşan delege oyunları, tasfiyeler ve genel olarak sağa kayış Gültepe'li emekçilerin gözünü iyice açmış.

Şimdi Gültepe'de yeni bir heyecan var. Tıpkı 1964'teki gibi Partili, Partisiz tüm emekçiler harıl harıl çalışıyorlar. GÖREV Gazetesi ev ev dağıtılıyor. TİP Bildirileri elden ele dolaşıyor. Gültepe sokaklara "İşçinin-emekçinin Partisi - Türkiye İşçi Partisi" afişleriyle donatılmış.

Gültepe'nin işçi ve emekçileri 13 yıl önceki heyecanla 11 Aralık Pazar gününü bekliyor. Çünkü aradan geçen yıllar, çok şey öğretti Gültepe'lilere. Yollarının neden yapılmadığını, sularının neden akmadığını, sokaklarından toz, toprak ve çamurun neden bir türlü eksilmediğini çok iyi biliyorlar. Bu sorunların hiç de çözülemeyecek şeyler olmadığını biliyorlar.

Bu kez heyecanları biraz farklı. 13 yıl öncekinden çok daha bilinçli bir heyecan bu.

"11 Aralık seçimleri Gültepe için bir dönüm noktası olacaktır"

Sıtkı Akgül

Evli, çocuklu, İnşaat İşçisi
TİP Gültepe Eski Belediye Meclisi Üyesi
4. Sırada aday

"1964 seçimlerinde 24 kişilik belediye meclisine Türkiye İşçi Partisi'nden 7 üye girdi. Belediye Başkanı bizim listemizden bağımsız olarak seçimlere katılmasına rağmen seçildikten sonra Parti üyesi oldu. Meclis'te çetin mücadeleler verildi. Bizden birisi söz alınca sataşmalar, laf atmalar başlardı. Halkın çıkarına birçok teklifimiz AP ve CHP'lilerin oylarıyla reddedilmişti. Örneğin halkın en temel gıda maddesi olan ekmeği ucuz ve kaliteli olarak halka verebilmek için TİP'li belediye meclisi üyeleri Belediyeye ait ve tüm Gültepe'ye yetecek kapasitede bir ekmek fabrikası kurulmasını önerdiler. Yer yerinden oynadı. CHP ve AP'li meclis üyeleri hep birden karşı çıktılar. Özellikle CHP'li Mustafa Karadeniz 'Bu komünizm'dir. Yugoslavya'dan mı örnek aldınız?' diye bar bar bağırıyordu. Teklif AP ve CHP'lilerin oylarıyla reddedildi. Mustafa Karadeniz şimdi CHP listesinin birinci sırasında yeniden aday bulunmaktadır.

Halkın oylarıyla bir kez belediye meclisine seçilenlerin ömrü billah orada kalmasına biz karşıyız. Seçilenler görevlerini yapamaz ya da kötüye kullanırlarsa görevden düşürülebilmeliler. Ayrıca belediye yönetimleri mutlaka demokratikleşmelidir. Gültepe gibi 60 bin nüfuslu bir beldenin 29 kişilik bir meclis tarafından yönetilmesi mümkün değildir. Belediye meclisi semt örgütlenmeleriyle tamamlanmalıdır. Böylece halkın yönetime daha çok katılabilmesi mümkün olacak, semt sakinleri kendi yörelerinin sorunlarını ve bu sorunların çözümüne ilişkin önerilerini belediye meclisine iletebileceklerdir. Bu hususun gerçekleşmesi için var gücümüzle çalışacağız. Böylece işçiler ve emekçiler belediye yönetimine ağırlıklarını koyabileceklerdir.

11 Aralık seçimleri Gültepe için bir dönüm noktası olacaktır, buna inanıyorum."

"AP ve CHP belediye yönetimleri Gültepe'nin sorunlarını çözememiştir"

İbrahim Rüstemoğlu

Eski Belediye Başkatibi
Belediye Meclisi 1. Sırada Aday
Kahveci

"1962 yılından beri partiliyim.. 1975 yılında parti kurulduktan hemen sonra partiye tekrar üye oldum. 1964-1968 yılları arasında Gültepe Belediye Başkatipliği yaptım. 1964 ve onu izleyen yıllar Gültepe'lilerin "bu benim belediyem" diyebildikleri bir dönemdi. Daha sonra gelen AP ve CHP belediye yönetimleri o yılları mumla arattılar. Şu kadarını söyleyeyim 1964 yılında yapılan yollar, sonraki iki dönemde yapılan yolların toplamından fazladır.

Bugün Gültepe'de oturanların dörtte üçünün tapusu yoktur. İmar planının yetersizliğinden dolayı yeni ev yapılamaz hale gelmiştir. İmar planını yeniden ele almak ve günün gereklerine uydurmak belediye meclisinin yetkileri arasındadır. Ayrıca Gültepe'de önemli bir sorun daha vardır. Bilindiği gibi Gültepe'nin üzerine kurulduğu arazi Milli Savunma Bakanlığına ait bulunmaktadır. 60 bin emekçinin üzerinde yaşadığı topraklar bir bakanlığa aittir. Her yıl Gültepeliler "hazine arazisini fuzulen işgalden" Maliyeye binlerce lira ödemektedirler. Bugüne kadar bu sorunun üzerine gidilmemiştir. Onbini aşkın konut yıkılamayacağına göre belediye bu arazilerin mülkiyetini bakanlıktan devralmalıdır. Bu konunun gerçekleşmesi için bütün gücümüzle mücadele edeceğiz.

BARUTHANE'DEN ÜMRANİYE'YE...

Yıl 1969. Kasım ayının sonlarındayız. Kış çoktan bastırmış. Gecekondular birbirine sokulmuş donmamak için. Ortalık çamur deryası. Baruthane deresinin iki yakasına kurulmuş gecekondularda yüzlerce emekçi yaşama mücadelesi veriyor. Bu kulübeler nasıl yapıldı? Arsalar. biriketler nasıl bulundu? Kimin Umurunda Ferman birkez çıkmış: Yıkılacak! Ve Baruthane konduları, yıkım memurları, polisler, coplar ve dozerlerle yerle bir edildi 28 Kasım günü.

Sömürüye dayalı bütün toplumlarda emekçiler her zaman en kötü koşullarda barınmak zorunda bırakılmışlardır. Ama konutun böylesine büyük bir sorun haline gelmesi kapitalist düzenin bir sonucudur. Suyu, yolu, elektriği olmayan, son derece sağlıksız ve derme çatma yapılarda barınmak zorundadır emekçiler. Onlar için gecekondu bir sığınaktır ancak.

7 AYDA 49 KEZ YIKILAN KONDULAR

Baruthane gecekonducuları ellerindeki avuçlarındaki tüm parayı yaptırarak bir karış toprak edinmişler. Kondularını yapmışlar. Ama günün birinde yıkım kararı çıkmış Baruthane için. Yedi ay içinde 49 kez yıkılmış bazı kondular. Bıkmadan usanmadan yeniden yapmışlar. Onlara arsaları satanlar, biriketleri satanlar, onları peşlerine katıp ordan oraya sürükleyenler, "yıkımlara engel olacağız" diyerek para toplayanlar hep aynı kişiler olmuş.

Rüşvet yedirmişler, telgraflar çekmişler, araya adamlar sokmuşlar olmamış.

KUŞLARIN BİLE EVİ VAR

Nihayet anlamışlar ki böyle dolanbaçlı, karanlık yollarla bu iş çözülemez. Türkiye İşçi Partisi'nin Belediye Meclisi ve İl Genel Meclisindeki temsilcileriyle el ele vermişler. Belediye Reisine ve Valiye başvurarak sorunlarını anlatmışlar. Ama ilgilenen kim. Bu arada Türkiye İşçi Partisi Meclis Üyeleri, Baruthane gecekonducularının dertlerini belediye organlarında dile getirmişler. Israrla savunmuşlar. Bir yandan da sık sık bir araya gelip tartışmışlar birlikte. Yürüyüş yapmaya karar vermişler. 2 Aralık günü, Sultanahmet'ten başlayıp belediyeye kadar yürümüşler. "Ev İstiyoruz", "Köyde toprak yok, şehirde ev yok", "Kuşların bile evi var", "Amerika'ya yer çok, fakire yer yok" diye haykırmışlar. Anlamışlar ki evsizlik, yolsuzluk, susuzluk kader değildir. Bu arada Türkiye İşçi Partililer meclisteki mücadeleleri sonunda Baruthane kondugularına belediyenin yer göstermesini sağlamışlar. Meclis içi muhalefet ile kararlı ve örgütlü meclis dışı muhalefetin yanyana geldiğinde nasıl bir güç olabildiği bir kez daha kanıtlanmış böylece.

Baruthane emekçilerinin bazıları kurtuluşun ancak örgütlü mücadele ile mümkün olabileceğini anlayarak Türkiye İşçi Partisi saflarında yerini almış.

Patronların oy avcıları seçimden seçime ve kendi çıkarlarıyla çelişmediği sürece gecekondulara tapu verirler. Hatta gecekonduların fabrika civarında yapılmasını körüklerler. Çünkü gecekondu semtlerinde yaşam son derece sınırlıdır. Kent içi semtlerde daha az bir parayla yaşamak, yani ölmeden yaşamak mümkündür. Patronlar bu koşulları daha da sınırlamaya çalışırlar. Böylece toplu sözleşmelerle verecekleri hakları da sınırlamış olurlar. Çünkü bilirler ki toplumsal ihtiyaçları artan işçiler, bu ihtiyaçları karşılamak için daha fazla ücret isteyeceklerdir.

GECEKONDULARDA YAŞAMAK KADER DEĞİLDİR

Ancak işçi ve emekçilerin yönetimde söz sahibi olduğu bir belediye kent topraklarını kamulaştırma yetkisini kullanarak ve çeşitli kurumların sağladığı kredileri en etkin bir biçimde değerlendirerek düşük maliyetli, aydınlık konutlar yapabilir.

BARUTHANE GECEKONDULARI YIKILINCA, BÖLGEDE YAŞAYAN EMEKÇİ HALK SOSYAL KONUTLARI İŞGAL ETTİ. FAKAT ORDA DA BARINMA OLANAĞI TANINMADI ONLARA. SOSYAL KONUTLARDAN ZORLA ÇIKARTILDILAR. DAHA SONRA SULTANAHMET'TEN BELEDİYE ÖNÜNE KADAR YÜRÜYEREK "KÖYDE TOPRAK YOK, ŞEHİRDE EV YOK", "AMERİKAYA YER ÇOK, FAKİRE YER YOK"DİYE HAYKIRDILAR.

hasan usta

Sosyalizm kavgamızda yeni mevziler

SEÇİM SÖZLÜĞÜ

İl Genel Meclisi Nedir?

11 Aralık'ta yapılacak yerel seçimlerde, her il'de "İl Genel Meclisi" adı verilen Meclislerin üyeleri de seçilecektir.

Vilayet-İl Özel İdaresi, bir ilin yerel nitelikteki ihtiyaçlarını gözetmek ve yerine getirmekle yükümlüdür.

İl Özel İdaresinin genel karar organı İl Genel Meclisi olup, il halkı tarafından seçilir. Vali, İl Özel İdaresinin ve İl Genel Meclisinin başkanı, temsilcisi, idarecisi ve tatbikçisidir.

Her İl'in genel meclis üye sayısı, ilçe seçim kurulları tarafından hesaplanarak saptanır. O ilçenin sınırları içindeki son nüfus yazımında sayılmış olan nüfusu esas alınır ve üye sayısı şöyle hesaplanır:

Nüfusu 25.000'e kadar olan ilçelerden 1 üye,

15.001'den 40 bin'e kadar ilçelerden 2 üye,

40.001'den 55'bin'e kadar olan ilçelerden 3 üye,

55.001'den 70'bin'e kadar olan ilçelerden 4 üye seçilir. 70 bin'den sonra her 25 bin nüfus için bir üyelik, eklenir.

İl Genel Meclisinde, her siyasi parti aldığı oy oranında temsil edilir. Bu meclisin en önemli yürütme organlarından birisi de, meclis içinden seçilen 4 kişiden oluşan ve Vali'nin başkanlık ettiği İl Daimi Encümenidir.

TİP Programı, yerel devlet yönetimleri ve belediyelerin birleştirilmesini ve böylece tek bir yönetim organının oluşturulmasını öngörmektedir. Böylelikle İl Genel Meclisi ve Belediye Meclisleri tek bir meclis halinde birleşecekler ve Vali ile Belediye Başkanı'nın ayrı ayrı yürüttükleri işleri de tek bir kişi yürütecektir. Seçimle işbaşına gelecek olan bu yöneticiler ve oluşacak meclisler, görevlerini başaramadıkları zaman yasalarda gösterilecek yöntemlerle görevden düşürüleceklerdir. Yerel yönetimlerin böylece tek bir yönetim örgütlenmesinde birleştirilerek demokratikleştirilmesinin sağlayacağı yararlar, TİP programında şöyle açıklanmaktadır:

...

"Böylece, kitlelerin istiklerine ve yörenin ihtiyaçlarına daha iyi karşılık verebilmesi, merkezle yerel merci ve organlar arasında kırtasiyeciliğin, bürokratik işlemlerin büyük ölçüde ortadan kaldırılması sağlanmış, daha dinamik, işlerliği daha etkin bir yönetim biçimi gerçekleştirilmiş olacaktır."

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN
GÖREV

Engin Omacan Kağıthane'lilere sesleniyor:

"GELİN DOSTLAR BİR OLALIM"

11 Aralık seçimlerinde, emekçiler, esnaf ve zanaatkârlar, dürüst memur ve aydınlar, ilerici, yurtsever, devrimci gençler Türkiye İşçi Partisi'nde gayretlerini birleştirmeli, AP-CHP tahterevallisini yıkmalıdır.

Çeliktepe, Sanayi Mahallesi, Gültepe, Çağlayan semtleriyle birlikte Kağıthane ikiyüzbinin üstünde emekçi ve dargelirlinin yaşadğı bir belediye çevresidir. Buralar, esas itibariyle bir sanayi bölgesidir.

Kağıthane'li işçiler, bu sanayi tesislerinde çalışır. Esnafı, manavı, bakkalı, berberi, terzisi, şoförü, zanaatkarları, emekçi öğretmen ve aydınları bölge halkına hizmet etmeye çalışır. Zaman zaman aralarında çelişki ve sürtüşmeler de çıkar. Ne var ki, bu sürtüşmeleri artık bi kenara bırakmanın zamanı gelmiştir.

Şu soruyu hep birlikte sormalıyız:

Bu gölgelerin sanayi tesislerinde, bizlerin emeğiyle yaratılan milyarlarca liralık değer, sanayi patronlarnıa nasıl bir hayat sağlıyor? Biz bu bölgenin emekçilerine ise nasıl bir hayat sağlıyor?

Onlar, büyük patronlar, İstanbul'un en lüks semtlerinde en pahalı apartmanlarında yaşıyorlar. Onların yol, su ışık, kanalizasyon, çöp problemleri yoktur. Dinlenmek istedikleri zaman Adalar, Moda'lar, Boğaz yakaları, teniz klüpleri onların emrindedir. En lüks otel ve restoranlar onların emrindedir. Hastalandıkları zaman doktorlar ayaklarındadır.

Bizler, bu bölgenin emekçi halkı, milyarlarca liralık değerleri elleriyle yaratanlar, pek çoğumuz gecekondularda otururuz. Yollarımız bozuk, kanalizasyonumuz hiç yoktur. Işığımız ölgün yanar, sularımız az akar. İkiyüz bin kişilik koskoca bir bölgede dinleneck bir parkımız yoktur. Hastalıklar bizim içindir, yokluklar bizim için.

Kısaca, ellerimizle yarattığımız milyarlarca liralık değerler, onların yaşadığı bölgelerde lüks, konfor ve israf olmakta; bizim bölgemizde ise yokluk ve sefalet.

Bu durum, hepbirlikte, kendi emeğimizle, kendi beldemize sahip çıkıncaya kadar devam edecektir. Çünkü, emeğimizi sömüren onlar, büyük patronlardır. Bizi, beldemizi yönetenlerse, onların adamlarıdır. İster AP'den olsun, isterse CHP'den, bizler kendi aramızda birleşip bu tahtaravalliyi yıkmadıkça, onlar, büyük patronlara hizmet edecektir. Tıpkı, suyumuzu kesip büyük patronlara sattıkları gibi. Arasıra, göz boyama kabilinden yaptıkları bazı işler ise, kendi dolaplarını halkın gözünden gizlemek içindir. Bizlere, okul, hastane, park, bahçe olabilecek arsalarını, eşlerine, akrabalarına, yakınlarına peşkeş çekmeleri içindir.

Dünyanın geleceği, bizlerin, emekçilerin elindedir. Beldemizin geleceği de bizlerin elindedir. Yola, suya, ışığa, okul ve bahçelere, insanca yaşanır konutlara kavuşmak istiyorsak, bunları büyük patronlardan ve onların adamlarında bekleyemeyiz.

Bu netenlerden ötürü, 11 Aralık seçimlerinde, emekçiler, esnaf ve zanaatkarlar, dürüst memur ve aydınlar, ilerici, yurtsever, devrimci gençler Türkiye İşçi Partisi'nde gayretlerin birleştirmeli, AP-CHP tahterevallisini yıkmalıdır.

GELİN DOSTLAR BİR OLALIM
EMEĞİMİZE VE KENTİMİZE SAHİP ÇIKALIM

"Kentlerimizdeki çaresizlikler kader değildir"

Engin OMACAN
İstanbul Kağıthane Belediye Başkan adayı

Altı çocuklu bir dokumacı ailesinin, üçüncü çocuğu olan Engin Omacan'ın çocukluk ve gençliği Fatih'te eski bir dokumacı semti olan Etmeydanı'nda geçmiştir. Bu semtte, çeşitli dokumacılık işleinde çalışarak ilk, orta ve lise öğrenimini tamamlamıtır.

1959 yılında İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık bölümü sınavlarını kazanmıştır. Bu tarihten itibaren geçimini temin için çeşitli mimarlık ve şehircilik bürolarında çalışmaya başlamıştır. 1963 yılında öğrenimine ara vermek zorunda kalan Engin Omacan Ankara Hacettepe Hastahaneleri ve Üniversitenin proje ve inşaat işlerinde çalışmaya başlamıştır. 1968 yılında öğrenimini bitirerek Yüksek Mimar olmuştur.

Bu tarihten itibaren çeşitli şehircilik ve altyapı konuları üzerine eğilmiş 1971 yılında Mimarlar Odası İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu'na seçilmiştir. İki yıl yönetim kurulu sekreterliği yaptıktan sonra, 1973 yılında yönetim kurulu başkanlığına seçilmişti.

Halen Mimarlar Odası İstanbul Şubesi Başkanı olan Engin Omacan, konut, şehircilik ve belediyeler konusunda sürekli çalışmalar yapmıştır.

Son. yıllarda had safhaya varan kentlerimizin hastalıkları, bu durumun sebebi olan egemen güçler ve onların iktidarları tarafından, kaçınılmaz olagan bir durum, bir kader gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Bir yılda yüzde yüz artan hayat pahalılığı, aylık gelirin yarısını götüren kiralar, günde 3-4 saat zaman kaybına sebeb olan trafik tıkanıklığı, suların, elektriklerin kesilmesi, heran salgın hastalıklara neden olabilecek çöp ve kanalizasyon rezaleti, yokluklar ve kuyruklar, başta işçiler, memurlar, emekliler olmak üzere bütün kent halkını derinden etkilemekte, yaşamı katlanılmaz bir hale getirmektedir.

*4 milyonluk İstanbul halkının beslenmesi, sözde belediyenin denetiminde hallerde çöreklenmiş bir avuç kabzımalın kontrolündedir. Üreticiden yok pahasına kapatılan sebze ve meyveler, en az on misli fiyatla halka intikal etmektedir. Ekmek ve yağ dahil bütün gıda tekelleri, gerektiğinde suni darlıklar yaratarak fiyatları istedikleri gibi yükseltebilmekte, bu tutumlarını iktidarlara ve belediyelere onaylatabilmektedirler.

*Halktan toplanan vergilerle yapılan her yol, su ve elektrik şebekesi, arsaların değerini yüzlerce misli arttırmakta, böyle arsaları önceden kapatan arsa spekülatörleri her yıl milyarlarca lira vurgun vurmaktadırlar. Yapı malzemesi tekelleri demire, çimentoya, musluğa, fayansa istediği gibi zam yapmakta, bu yüzden konut maliyetleri ve kiralar çığ gibi büyümektedir.

*Belediyenin elindeki bin otobüsten ancak beşyüzü çalıştırılmakta, ulaşım sıkıntısı herkeste bir araba sevdası yaratmakta, her özel araba ulaşımı büsbütün çıkmaza sokmakta, kaldırımlar ve ara sokaklar bile otopark haline gelmekte, çocuklar evlerinin önünde bile yürüyecek oynayacak yer bulamamaktadır.

Ama yılda 60 bin özel otoyu piyasaya süren otomobil tekelleri milyarlar vurmakta, ayrıca iktidarlardan teşvik kredisi alabilmekte, yine milyarlar halkın ulaşım derdine çare olmayan köprülere ve yabancı tekellere yatırılmaktadır.

Verebileceğimiz pek çok örnekte olduğu gibi, halkın bütün temel ihtiyaçlarında yaratılan suni darlıklar ve çaresiz görünümler, büyük sermayedarların milyarlarına milyarlar katmalarını sağlamak için yaratılmaktadır. Bu sorunların çözülmesi demek, bu soygunlara dur demektir.

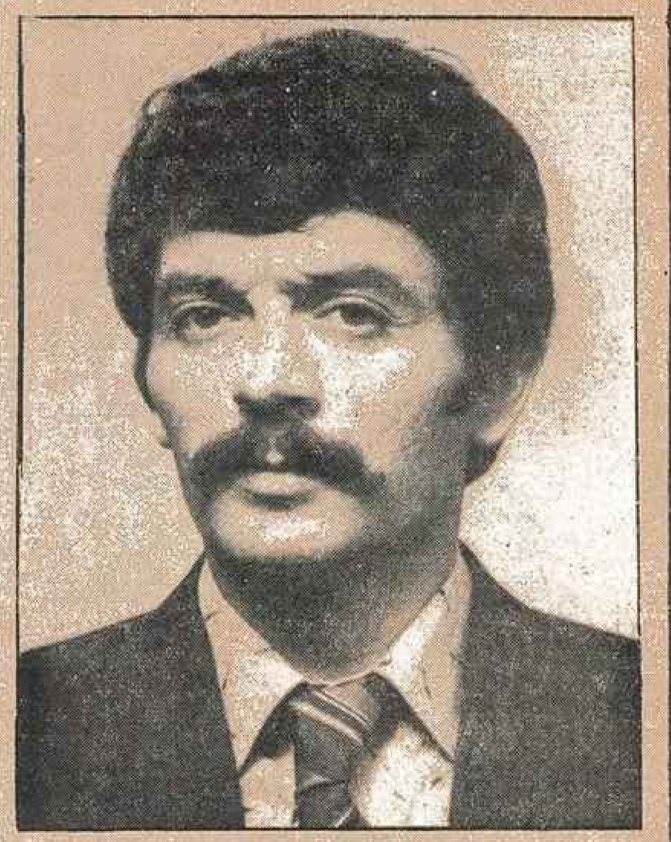
Emperyalizmin ve tekelci sermayenin güdümündeki iktidarlar, parababalarından icazetli belediyeler, halkın sorunlarına çözüm getiremez, getirmezler. BUNUN İÇİN BU DURUMU BİR KADERMİŞ GİBİ GÖSTERMEYE ÇALIŞIRLAR.

Bugünkü koşullarda bile, kent halkının, kentlerin sorunları temelden çözülmese bile yapılabilecek çok şey vardır. Çok cılız da olsa bunun bazı örnekleri, birkaç ilerici belediye başkanının yaptıkları ile görülmüştür. Ancak sermayeden icazetli CHP bunlara bile tahammül edememiştir. Çünkü bu çaresizliklerin kader olmadığı, çözülebileceği ortaya çıkmaktadır. Bunu kavrayan kitleleri durdurmak çok zor olacaktır.

Yalnızca dört yılda bir sandık başına giderek, pepsi cola mı, coco cola mı? seçeyim derecesine sermaye partilerine sıkıştırak sorunlarımızı çözemeyiz, Sorunlarımıza, kentimizin sorunlarına örgütlü ve sürekli bir şekilde sahip çıkarak çözebiliriz.

*BUNUN İÇİN BELEDİYELERİN YÖNETİMİNE, İŞÇİNİN EMEKÇİNİN, HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜNÜ GETİRMELİYİZ.

*BUNUN İÇİN ÖRGÜTLÜ GÜCÜMÜZÜ T.İ.P.DE BİRLEŞTİRELİM, TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNDE BİRLEŞELİM

Yücel GÜRSEL
İstanbul Küçükyalı Belediye Başkan adayı

1941 yılında İzmir'de doğan Yücel Gürsel, beş çocuklu bir işçi ailesinin çocuğudur. Çalışma hayatına orta öğrenmde başlamış, yüksek öğrenimini de çalışarak kendi olanakları ile tamamlamıştır. Y. Öğrenim yaptığı Devlet Güzel Sanatlar Akademisinde 1969 yılında öğrenci derneği başkalığı ve öğrenci temsilciliği yapmış, 1972 yılında Y. Mimarlık bölümünden mezun olmuştur.

1973-74-75 yıllarında Mimarlar Odası İstanbul Şubesi Sekreterliği yapan Yücel Gürsel, teknik elemanların mesleki ve örgütsel mücadelelerinde etkin çalışmalarda bulunmuştur. Halen Mimarlar Odası Merkez Yönetim Kurulu 2. Başkanlığı ve Mühendis ve Mimar Odaları İstanbul Koordinasyon Kurulu Sekreterliği görevini sürdüren Gürsel, TİP Merkez Kitle Örgütleri Bürosu üyesidir.

EMEKÇİLER KENT YÖNETİMİNE

(Baştarafı sayfa 1'de)

toplanan paralarla varlıklıların semtlerine hizmet edilmekte, kentin geri kalan büyük kesimlerine götürülen hizmetlerse göstermelik kalmaktadır.

Kentler, nüfuslarının ezici çoğunluğunun işçi ve emekçilerden oluşmasına karşın, en anti-demokratik bir biçimde bir avuç büyük burjuva ve mülk sahibinin çıkarına göre yönetilmektedir.

Küçük bir azınlığın çıkarlarını kollamak pahasına, kent nüfusunun bütününe yakın bir bölümü önemli sorunlarla karşı karşıya bırakılmaktadır. Bu sorunların büyük bölümü, kapitalist gelişmenin plansızlığının, daha büyük kârlar için geniş yığınların haklarının, hatta yaşamlarının hiçe sayılmasının sonucudur.

İşçi ve emekçi kitlelerin tüm bu sorunlarını bir daha doğmamak üzere çözümü, yine bu kitlelerin düzeni demek olan sosyalist düzende gerçekleşecektir.

Ancak, bugünden bu sorunların çözümü yolunda hiçbir şey yapılamaz demek değildir. İşçi ve emekçilerin, belediyeler aracılığıyla kent yönetimine ağırlıklarını koymaları, sorunların çözümü yolunda önemli adımlar atılmasını mümkün kılacaktır. 11 Aralık seçimlerinde Türkiye İşçi Partisine verilecek oylar, ezilen, sömürülen emekçi kitlelerin kent yönetimine ağırlıklarını koymaları için önemli bir adım olacaktır.

11 Aralık'ta mutlaka sandık başına gideceğiz

(Baştarafı sayfa 1'de)

söz var: "Aman oylar bölünmesin." Bu dümen artık sökmeyecektir. AP'yi tanımak için daha beklemeye gerek var mı? Onun işçiye, emekçiye düşman kan emici politikasını bilmeyen kaldı mı? Ya CHP? Onun da foyası meydana çıktı. Çünkü hem işçiden hem patrondan yana olmak imkansızdır. Karar günü geldiğinde rengini belli ediverdi. Saflarındaki ilerici, iyi niyetli ne kadar insan varsa hepsini temizledi. Tam kendine yaraşır ayak oyunları yaptı.

Çürüyen, yalan ve dolan içinde birbirini yiyen sermaye partilerinin hali ortada. Oysa bir yanda sözüne güvenilir, gelecek günlere güvenle bakan bir parti var: TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ.

Bir belediye çevresinde oturan işçi ve emekçiler, oturdukları mahallelerin belediye hizmetlerinden ne kadar yoksun olduğunu yakından bilirler. Belediye var mı, yok mu belli bile değildir. Oysa konut sorunu, kira sorunu, fiyatlar, yol, su, beslenme ve elektrik gibi sorunlar çözülemez değildir.

Ama bu sorunları çözecek olanlar yine işçi ve emekçilerdir. Onların sosyalist temsilcileridir.

Öyleyse yerel yönetimlerde söz sahibi olmak için, yerel yönetimlerin işçi ve emekçilerden yana bir yapıya kavuşması için oylarımızı sosyalizme vereceğiz, Türkiye İşçi Partisi'ne vereceğiz.

ONBEŞ GÜNDE BİR

(Baştarafı sayfa 1'de)

CHP'nisie bu yönetimlerde yaptıkları, daha doğrusu yapmadıkları ortada. Halk Partisi iktidarında yaşanmızda o kadar hiçbirşey değişmedi ki, nerdeyse hangi belediye Adaletçilerin, hangisi Halkçıların elinde, hatırlamaz olduk.

11 Aralık seçimleri yerel yönetimlerdeki Halk Partisi iktidarı için de bir hesaplaşma günü olacak. Onu da teraziye vuracağız.

Bütün bunları bilerek oyumuzu kullanacağız. Milliyetçi Cephe'ye "hayır" demek için Çark Başak'lı Türkiye İşçi Partisine "evet" diyeceğiz.

Sahte umutlara "hayır" demek için Çark Başak'a "evet" diyeceğiz.

Ve de, bizlere, ne fayda gelirse ancak kendimizden geleceğine bir kez daha inanmış olarak Türkiye İşçi Partisi listesindeki işçi ve emekçilere "evet" diyeceğiz.

Her birleşik oy pusulasında önce Çark Başak'ı arayacağız; ve kurtuluşumuzun Çark Başakta olduğunu bilerek, işçinin köylünün partisi Türkiye İşçi Partisinin işçi, emekçi adaylarına "evet" diyeceğiz.

Nihat SARGIN

KENT SORUNLARI

"YILLARDAN BERİ SERMAYE SINIFI VE ONUN TEMSİLCİLERİNİN ELİNDE BULUNAN KENT YÖNETİMLERİ, İŞÇİ VE EMEKÇİ YOKSUL HALKIN SORUNLARINI ÇÖZME YÖNÜNDE HİÇ BİR ŞEY YAPMAMIŞLARDIR. YOKSUL HALKIN GERÇEK TEMSİLCİLERİNİN BELEDİYELERE GİRMELERİYLE, BU SORUNLARIN ÜZERİNE BİR BİR GİTMEK OLANAĞI DOĞACAKTIR."

Et, ekmek, konut kentlerde yaşayan emekçilerin temel sorunları arasındadır

BELEDİYELER KİRALIK KONUT YAPMALIDIRLAR

Bugünkü yasal mevzuat belediyelere kiralık konut yapma yetkisi vermiştir. Ancak hiç bir belediye bu konuda kılını bile kımıldatmamaktadır. Oysa belediyelerin kamu toprağı ve denizlerden üretilen kum çakıl gibi yapı malzemelerini bizzat üreterek örneğin İstanbul'da yılda birkaç milyarlık bir gelir elde etmesi olanaklıdır. Sadece bu gelirin bile kiralık konuta ayrılması, yapılan konutların işçi ve emekçilere kiraya verilmesi yoluyla önemli bir hizmet götürülebilir.

SOSYAL SİGORTA VB. KURUM FONLARI İŞÇİ VE EMEKÇİLER İÇİN KULLANILMALIDIR

Bugün sosyal sigortaların ve öteki konut kredisi veren kurumların fonlarını işçiler ve öteki emekçiler değil, daha çok yönetici durumunda olan kişiler kullanmaktadır. Bu fonların gerçekten işçi ve emekçiler için kullanılabilmesi sendikaların öncülüğünde kurulacak kooperatiflere belediyelerin ucuz arsa göstermesiyle, veya arsa mülkiyetinin kamuda kalacağı çözümlerle gerçekten gereksinimi olan işçi ve emekçilerin konut sahibi olması yoluna gidilmesiyle sağlanabilir.

Ayrıca gecekondu bölgelerindeki emekçiler kooperatifler kurmaya yönlendirilerek gecekondudan kurtarılabilirler.

EKMEK SORUNU

Öne sürüldüğüne göre Türkiye'de ekmek fabrikatörlerinin yıllık kârları 20 milyar TL. civarındadır. Özel kişilerin elindeki ekmek fabrikaları nedeniyle, işçi ve emekçi halkımız her yıl giderek artan bu milyarları patronlara kaptırmaktadır. Bunun tabii bir sonucu olarak da ekmek fiyatları durmadan artmakta ve ekmekler gün günden küçülmektedir.

Bu konuda bazı CHP'li belediyelerin girişimine de değinmek gereklidir. Bu belediyeler aracılığıyla ekmek fabrikaları kurma girişimleri yapılmaktadır. Ama bu fabrikalar belediyelerin fabrikaları değildir. Bir kaç sermayedarın yanına halktan bazı kişilerin de küçük katılımlarını sağlayarak oluşturulan sözde halk ortaklıklarıdır. Bu girişimler soruna hiçbir çözüm getirmeyecektir. Çünkü kurulan fabrikalar kâr amacına yöneliktir. Oysa işçi ve emekçilerin temel gıda maddesi olan ekmek üzerinde kâr için yapılan hesaplar sorunu çözmeyecek, sorunlar aynı biçimiyle devam edecektir.

Ekmek üretimi kâr amacına yönelik olmamalıdır. Bu nedenle ekmek fabrikaları belediyeler tarafından kurulmalı ve işletilmelidir. Sadece belediye fırınlarının kurulması yetmez. Un değirmenleri de belediyelerce devralınıp işletilmeli bu alandaki her türlü özel girişimci ve sömürü aradan çıkarılmalıdır.

ET SORUNU

Et fiyatları durmadan artmaktadır. Bu gidişle işçi ve emekçiler bayramlarda dahi et yüzü göremeyeceklerdir. Bu alanda da belediyeler etkin önlemler alabilirler. Kurulacak büyük soğuk hava depoları sorunu çözmenin ilk adımıdır. Et Balık Kurumu'nun aracılara et dağıtımı önlenip doğrudan belediyeler eliyle et dağıtımı yapılabilir. Bu suretle aracı kârları ortadan kaldırılarak et fiyatlarında önemli bir düşme sağlanabilir. Örneğin bugün 90 TL.ye satılan etin sadece bu önlemin alınmasıyla 40-50 liraya kadar fiyatı düşürülebilir. Belediye tanzim satış mağazalarında ise bu fiyat çok daha düşük tutulabilir.

Bu amaca yönelik soğuk hava depolarının yapımını ise belediyeler bugünkü gelirleriyle rahatça karşılayabilirler.

TÜPGAZ SORUNU

Büyük ölçüde ithal malı olan tüp gaz dağıtımı giderek önemli bir sosyal sorun haline gelmiştir. Erken saatlerde oluşan kuyruklar bitmek tükenmek bilmiyor. Kuyruklar uzuyor, sorun git gide büyüyor. Bu da öncelikle işçi ve emekçilerin sorunudur.

Havagazı tesislerinin kurulması ne büyük yatırımları, ne de yabancı teknolojiyi gerektiriyor. Tamamen yerli teknolojiyle ve belediyelerin imkanlarıyla çok kısa bir sürede tüm kente havagazı şebekesi döşemek olanaklıdır. Ancak bunu yapabilmek için tüp gaz patronlarını, büyük tekelleri karşıya almak gerekmektedir. İşte bu nedenle belediyeler bugünkü burjuva nitelikleri nedeniyle tüp gaz sorununa da el atmıyorlar.

ELEKTRİK VE SU SORUNU

Belediyeler çok kısa bir sürede işçi ve emekçi semtlerine su ve elektrik şebekesini döşeyebilirler. Her eve su ve elektrik verilebilir. Belediyelerin varlıklı semtlere ayırdıkları hizmetlerin ve mali olanakların bir kısmının işçi ve emekçi semtlerine döndürülmesiyle bu sorun kısa sürede çözülür. Ancak, sorun sadece her eve su ve elektrik dağıtımını gerçekleştirmekle de bitmiyor. İşçilerin ve emekçilerin yetersiz gelirleri nedeniyle su ve elektriğe daha az para ayırmalarını sağlamak ta olanaklıdır. Örneğin belli ve zorunlu bir miktara kadar (ortalama 50 kilovat) elektrik ucuz hatta bedava, bunun bir kademe üstü bugünkü fiyatın iki misli ve daha üst sınırdaki harcama daha da yüksek fiyatlı yapılarak işçi ve emekçilerin bu konudaki harcamaları asgariye indirilebilir.

Su sorununda da aynı şeyi yapmak olanaklıdır.

TÜRKİYE'DE EKMEK FABRİKATÖRLERİNİN YILLIK KÂRLARI 20 MİLYAR CİVARINDADIR. OYSA, EKMEK ÜRETİMİ KÂR AMACINA YÖNELİK OLMADAN BELEDİYELER TARAFINDAN YAPILIRSA, HALKIN EKMEĞİYLE OYNANMASI ÖNLENEBİLECEK VE İŞÇİLER EMEKÇİLER BU TEMEL GIDA MADDESİNİ ŞİMDİKİNDEN ÇOK DAHA UCUZA TEMİN EDEBİLECEKLER.

